

पद २४२

(राग: झिंजोटी - ताल: दीपचंदी)

कृष्णरूपी जडली ती बाला । राधेच्या गृहीं होतो सोहळा ॥ध्रु.॥
राधा बोले रडूं नको घनःश्यामा । यशोदेसी करूं दे गृहकामा ।
चाल माझ्या गृहासी खेळाया । नेई म्हणे राधेसी माया । कडिये
घेउनी कृष्णातें । आली मग आपुल्या सदनातें । पालखीं बैसवुनी
गोपाळा । राधेच्या गृहीं होतो सोहळा ॥१॥ सांवळी पाहुनी मूर्तीं
ते । आवरी आपुल्या पदरातें । करुनी हास्यवदन तेव्हां । म्हणे तूं

थोर होशील केव्हां । माझ्या मनीं आवडी खेळावें । तुम्ही आम्हीं
मंचकीं लोळावें । हरी म्हणे थोर होतो या वेळा । राधेच्या गृहीं
होतो सोहळा ॥२॥ दधिभात मिश्रित करुनी । जेववी हरिसी ती
तरुणी । पतिसी म्हणे क्षणभरी तुम्ही बैसा । कृष्णमुखी घालीतसे
ग्रासा । गोजन झालिया द्वार उघडी । अनय पाहे तांतडी । पाहतां
मोहित मुखकमळा । राधेच्या गृहीं होतो सोहळा ॥३॥